

Phẩm 2: BỒ TÁT ĐẠI THÂN

Về phương Đông cách đây vô số a-tăng-kỳ số cát sông Hằng cõi Phật, số lượng cõi Phật nhiều như bụi nhỏ, có thế giới tên là Ý Nhạo Mỹ Âm, Đức Phật hiệu là Hư Không Đẳng Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác, Đức Phật ở đời dạy dỗ chỉ bảo cho vị đứng đầu hàng Thanh văn, Bồ-tát tên là Đại Thân:

–Này thiện nam! Ở phương Tây có thế giới tên là Ta-bà, Đức Phật hiệu là Thích Ca Mâu Ni Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác sắp sửa diệt độ. Ông hãy cầm bát cơm đựng đầy cơm thơm ở cõi nước này, mùi thơm lan tỏa suốt ba ngàn đại thiên thế giới. Cùng lúc, theo tấm lòng của ta, ông hãy đến chỗ Đức Như Lai và đại chúng hiện ở nước kia, xin chư vị thọ nhận bát cơm của ta xong h ăng vào Nê-hoàn. Lại nữa, ông hãy mang giường màn và vật dụng cúng dường làm bằng các thứ quý báu để hiến dâng cho Đức Như Lai kia; cùng lúc, các ông hãy tự mình thỉnh cầu Đức Như Lai giải quyết cho những điều còn thắc mắc.

Khi ấy, Bồ-tát Đại Thân cúi đầu lễ dưới chân Phật, đi vòng quanh theo chiều tay phải, xong rồi Bồ-tát chấp tay vâng mệnh sự chỉ dạy. Đi cùng Đại Thân có vô số a-tăng-kỳ Đại Bồ-tát, họ đi về hướng thế giới Ta-bà này.

Bấy giờ, khắp các cõi đất thuộc ba ngàn đại thiên thế giới đều rung chuyển mạnh. Khi ấy, đại chúng đến hội họp như Phạm vương, Đế Thích, bốn vị Thiên vương, Ma vương, A-tu-la, chư Thiên Đại lực

trông thấy cõi đất rung động thế này thì lông khắp cả thân mình họ đều dựng đứng, mỗi vị tự thấy ánh sáng ở thân thể của mình bị xóa nhòa, toàn bộ tựa hồ mực đen tích tụ.

Lúc này, tất cả đại chúng thấy đều nổi lên sự kinh sợ, Đồng tử Văn-thù-sư-lợi bèn bảo với các vị Phạm vương, và các Thiên vương:

–Các ông đừng sợ hãi, các ông chớ kinh sợ! Về phương Đông cách đây vô số a-tăng-kỳ số cát sông Hằng cõi nước, cõi Phật nhiều như bụi nhỏ, có thế giới tên là Ý Nhạo Mỹ Âm, Đức Phật hiệu là Hư Không Đẳng Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác, Đức Phật ấy bảo với vị đứng đầu hàng Thanh văn và Bồ-tát: “Ông hãy đi đến thế giới Ta-bà, nơi ấy có Đức Phật hiệu là Thích Ca Mâu Ni Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác sắp sửa diệt độ, để cúng dường bữa cơm cho Đức Phật và Tỳ-kheo Tăng ở thế giới kia. Cùng lúc, bản thân các ông hãy thỉnh cầu Đức Phật giải quyết cho mọi điều thắc mắc”. Ngay lúc ấy, Bồ-tát Đại Thân cúi đầu dưới chân Phật, đi vòng quanh về phía tay phải, xong rồi Bồ-tát chấp tay vâng theo lời dạy bảo. Đi cùng Đại Thân có rất nhiều vị không sao đếm xuể a-tăng-kỳ Đại Bồ-tát, tất cả cùng đi đến thế giới Ta-bà này. Thân thể họ phóng ra ánh sáng, khiến cho ánh sáng của các ông đều bị che lấp chẳng hiện. Đức Phật Hư Không Đẳng Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác kia, do việc cúng dường Đức Thế Tôn của chúng ta, nên mới cử các vị ấy đến đây, các ông đều phải một lòng nghe theo.

Khi đó, Đế Thích, Phạm vương, Thiên vương cho đến các đại chúng lập tức than:

–Kỳ lạ thay! Thế gian trống rỗng! Chẳng bao lâu nữa Đức Như Lai sẽ nhập Nê-hoàn, con mắt của thế gian sao mà diệt nhanh quá vậy!

Mọi người đều gào khóc thảm thương, khóc lóc buồn bã. Khi ấy, Đại Bồ-tát Đại Thân kia, từ cõi Phật Ý Nhạo Mỹ Âm, cùng với vô lượng a-tăng-kỳ các Bồ-tát đi theo, khắp thân thể mỗi mỗi vị tỏa ra ánh sáng rõ ràng rồi đi đến thế giới Ta-bà. Ánh sáng tỏa ra từ lỗ chân lông khắp toàn thân Bồ-tát Đại Thân ấy, hóa thành vô lượng hoa sen, mỗi hoa có bảy lớp cao rộng đẹp đẽ trang nghiêm, mỗi tòa thành làm bằng bảy báu và vàng Diêm-phù-đàn dùng để đẩy lùi quân địch. Trên thành dùng để đẩy lùi quân địch ấy trồng từng hàng cây báu, toàn bộ cây ấy

đều sinh ra các thứ hoa quả quý báu, khoảng giữa các cây đều dùng dây vàng kéo dài không đứt. Lấy lưới bằng bảy báu giăng thành lớp bên ngoài các cây, gió diu thổi qua phe phẩy làm lưới lay động phát ra năm điệu âm thanh, âm thanh ấy hòa nhã như tiếng nhạc trời, dân chúng yên ổn, tự tại vui sướng. Bên ngoài tòa thành ấy có ao bảy báu bao bọc chung quanh, nước tám công đức trong lắng tràn đầy, không lạnh cũng chẳng nóng, nước chảy nhẹ nhàng sạch trong. Trong ao đều mọc bốn loại hoa sen bảy báu, to lớn giống như bánh xe, màu xanh, vàng, đỏ, trắng, năm màu sắc sỡ, mọi người đắp con thuyền làm bằng bảy báu hớn hở dạo chơi trong ao đó.

Lại nữa, bên trong tòa thành ấy cũng có ao tám, bên trong ao có bốn loại hoa sen lớn bằng bánh xe, sắc sỡ năm màu trang nghiêm đẹp đẽ. Bốn bờ ao làm bằng vàng óng, bạc trắng, lưu ly, pha lê, mỗi mặt làm bằng một thứ báu óng ánh lẫn nhau. Đáy ao được làm bằng ngọc mai côi, trái cát vàng. Mỗi ao tám đều có mười tám bậc thềm bằng vàng ròng, trang hoàng đủ mọi thứ quý giá rất trang nghiêm, khoảng giữa các bậc thềm đều lấy loại vàng Diêm-phù-đàn, làm thành cây chuối trông từng hàng lối bên vệ đường. Hoa trời Ưu-bát-la, Bát-đàm-ma, Câu-mâu-đầu, Phân-đà-lợi to lớn giống như bánh xe phủ kín khắp trên ao, các loài chim quý hiếm nháy nhót lú lo ở trong đám hoa đó. Bên trên ao tám ấy đều có đủ mọi thứ hương thơm, cây cối và hoa cõi trời; gió từ bốn phương trời thổi đến tản mạn khắp trên ao, mùi thơm của nước trong ao đó rờn rờn như mùi thơm chiên-đàn cõi trời. Bên trong và ngoài tòa thành ấy có tám vạn bốn ngàn đại vương, các đại vương ấy mỗi vị đều có số phu nhân và gái đẹp hầu hạ rất nhiều không sao đếm xuể, họ tự tiêu khiển bằng năm thứ ham muốn. Dân chúng và nhà cửa của mỗi vị rộng bốn do-tuần, toàn bộ bảy lớp tường thành đều bằng bảy thứ quý báu, tự nhiên mỗi nơi cũng có vườn tược, lầu quán, ao tắm. Về năm thứ ham muốn thích thú, họ tùy ý dạo chơi và cư trú song không có chủ ý thỏa thích. Đất đai nơi đó mềm mại, được trải bằng loại hoa năm màu, xông ướp bằng hương thơm cõi trời.

Lại nữa, chốn kia không có tên gọi hàng Thanh văn và Duyên giác, chỉ thuần một tên gọi Đại thừa. Ở trên mỗi đóa hoa đều có đại vương ngồi vào tòa sư tử, gác chân lên ghế quý báu, trướng màn làm

bằng các thứ báu che phủ lên trên đó. Bồ-tát đem giáo pháp Đại thừa để cảm hóa và độ thoát chúng sinh, các chúng sinh ấy thấy đều ở trên hoa để nghe pháp và vâng lời Đại thừa, họ biên chép, thọ trì, đọc tụng, nhớ nghĩ, theo như lời thuyết giảng mà tu hành. Ánh sáng tỏa ra từ lỗ chân lông của Bồ-tát Đại Thân biến hóa thần thông, còn các vị Bồ-tát khác cũng lại có thần thông như thế.

Khi ấy, các chúng sinh không có lòng ham muốn vui sướng, chỉ có nỗi khổ não buồn rầu, khóc lóc thảm thương. Theo con đường cái, dần dần họ đi đến tòa thành lớn Câu-di, mỗi người bèn nói với nhau:

–Các ông hãy nhìn xem sự việc cúng dường đặc biệt thù thắng của hàng trời, người này, các Bồ-tát đến đây cũng sắm sửa vật dụng cúng dường, mùi vị của các món ăn trong bữa cơm thơm ngon, tươi tốt, sạch sẽ, không thể nào ví dụ được.

Từ lỗ chân lông nơi thân thể của Bồ-tát Đại Thân và các hàng quyến thuộc mọc ra hoa sen báu; thức ăn và cơm của các vị ấy mang theo để cúng dường Đức Phật và Tăng tỏa hương thơm ngát xông khắp ba ngàn đại thiên thế giới, chúng sinh ngửi được hương thơm ấy thì tất cả phiền não thủy đều trừ diệt. Hoa sen, màn che, cờ phướn, lọng hoa quý báu, tất cả vật dụng cúng dường, không thể nào ví dụ được.

Từ cõi nước mình ở, nhắm hướng đến cõi này, các vị ấy lướt hư không mà đến đây dường như đài cao, tất cả chúng sinh không có ai là không trông thấy. Bồ-tát Đại Thân và các hàng quyến thuộc bày các lễ phẩm cúng dường gấp bội vật dụng cúng dường của các vị cõi trời. Chỉ trừ ánh sáng của Đức Như Lai, còn các ánh sáng của chư Thiên, Phạm vương, Đế Thích bị xóa nhòa và không hiện rõ. Từ lỗ chân lông nơi thân thể của những vị Bồ-tát kia mưa xuống toàn là hoa sen, hương thơm của hoa ấy xông ngát khắp ba ngàn đại thiên thế giới, những người nào ngửi được hương thơm thì tội lỗi như bần tiêu trừ, phát tâm Bồ đề. Bồ-tát Đại Thân có thân mình cao lớn không lường, đầy khắp cả hư không, đương nhiên trừ Đức Như Lai ra, còn lại không ai có thể so lường. Các vị ấy cúi đầu cung kính hiến dâng thức ăn và mọi vật dụng cúng dường rồi đứng sang một phía.

Từ lỗ chân lông nơi thân thể của các vị Bồ-tát đến từ thế giới phương Nam mọc ra hoa sen báu, giống như cõi Diêm-phù-đề, từ trên

hoa sen nổi lên tòa thành bảy báu tốt đẹp gấp bội.

Hoa sen mọc ra ở lỗ chân lông của các vị Bồ-tát đến từ thế giới phương Đông và phương Tây giống như ở bốn châu thiên hạ; tòa thành các thứ và mọi vật dụng cúng dường lại tốt đẹp hơn trước gấp bội.

Hoa sen mọc ra ở lỗ chân lông của các vị Bồ-tát đến từ thế giới phương Bắc giống như ở một ngàn tiểu thế giới gộp lại, thành quách, ao tắm cũng đẹp đẽ hơn gấp bội. Cho đến vô lượng a-tăng-kỳ các vị Bồ-tát đến từ các thế giới ở mười phương, thân thể đầy cả hư không, đều giống như Bồ-tát Đại Thân. Hoa sen mọc từ lỗ chân lông dường như ba ngàn đại thiên thế giới, mưa xuống đủ các giống hoa và mọi thứ vật dụng cúng dường. Trừ Đức Như Lai ra, ánh sáng nơi thân của các vị ấy đều che lấp ánh sáng của mọi người đến hội họp, họ rạp đầu cung kính hiến cúng lễ vật rồi đứng ở một bên.

Bấy giờ, cạnh khu rừng Kiên cố thành vùng đất rất mực tốt lành, xung quanh xếp đặt ba mươi hai hàng tòa ngời. Chỗ ấy tuy nhỏ hẹp, song thân thể của Bồ-tát cao lớn không lường được, các vị ở cõi trời và người thấy đều tụ tập nhiều như mây tụ nhưng chẳng dồn ép. Có tòa ngời như chỗ mũi kim, có tòa ngời như chỗ đầu sợi lông, có tòa ngời như chỗ đầu lông nhọn, có tòa ngời như chỗ mảy bụi, tùy theo thân lớn hay nhỏ mà mỗi người có thể yên ổn vững vàng chẳng chịu tai vạ khổ đau. Cho đến sáu thứ chấn động mạnh ở thế giới nhiều như bụi bặm ở khắp mười phương, biến hóa thân thông, hiện ra tướng hiếm có, mỗi mỗi người tùy sức mình mà thiết lễ cúng dường như trước.

Khi ấy, chỉ trừ quyến thuộc của Tôn giả Đại Ca-diếp, quyến thuộc của Tôn giả A-nan, quyến thuộc của vua A-xà-thế trong cõi Diêm-phù-đề, những chúng sinh còn lại, không ai là không đến hội họp.

Bấy giờ, các loài sâu bọ côn trùng tai hại, rắn độc, bò cạp, ma quỷ, La-sát, người luyện chú tạp nhạp, kẻ theo đạo làm mê hoặc lừa dối người khác, tất cả đều sinh lòng từ, không xâm phạm và làm hại lẫn nhau, coi nhau như những đứa con một, chỉ trừ hạng Nhất-xiển-đề.

Lúc này, do uy đức và thần lực của Đức Phật, nên đất đai thuộc ba ngàn đại thiên thế giới này đều mềm mại, không có gò đồi, cát sỏi, bụi gai, cỏ độc, được trang nghiêm bằng đồ quý báu giống như cõi

nước Cực lạc phương Tây.

Khi ấy, chúng trời, người, A-tu-la đến hội họp, họ thấy hết cả thế giới khắp mười phương rất nhiều như bụi bặm, có những gì thuộc về trong đó thấy đều ở ngay trước mắt, giống như xem hình dạng mình trước gương soi.

Bấy giờ, Đức Như Lai từ gương mặt của mình phóng ra đủ thứ ánh sáng rõ ràng đặc biệt thù thắng, ánh sáng tỏa ra từ thân thể của các vị đến hội họp đều bị che lấp, chẳng hiện rõ, tất cả chúng sinh rạp đầu khuyến thỉnh:

–Những sự việc ứng hiện Như Lai đã làm xong, xin Như Lai cho trở vào lại từ cửa miệng.

Khi ấy, các hàng trời, người, A-tu-la v.v... liền hết sức sợ hãi, lông trên mình đều dựng đứng, mỗi người bèn nói với nhau rằng:

–Ánh sáng của Đức Như Lai chiếu soi khắp vô lượng thế giới trong mười phương, những điều ứng hiện Đức Như Lai đã làm xong vẫn từ cửa miệng mà trở vào lại, không có sự việc gì khác, ắt hẳn đó là tướng Nê-hoàn sau chót. Lễ vật của hàng trời và người cung kính hiến dâng, Đức Như Lai đều chẳng thọ nhận. Sao kỳ lạ thay! Bốn chiếc răng công đức trong ba mươi tướng tốt phút chốc phế bỏ; ánh mặt trời trí tuệ bậc Thánh từ nay mãi mãi xóa nhòa; con thuyền báu từ bi chìm ngấm ở nơi đây. Than ôi! Đau xót thay! Niềm trông mong của chúng sinh dứt bật.

Họ gào khóc buồn thảm nứt nở, nước mắt đầm máu tuôn như mưa. Ví như đám mây lớn làm đổ mưa xối xả khắp thế giới, giống như khi các đại chúng khóc lóc thảm thiết, chảy nước mắt.

